

стието, което сполетѣ тѣхния корабъ. Въ изпокжсани дрехи, зъзнейки отъ студъ, и безъ храна, тѣ правѣха свѣрхчовѣшки усилия, за да стигнатъ часъ по-скоро въ Санъ-Хулианъ. Изъ пѣтя тѣ ловѣха мишки и лалугери, които бѣха единствената имъ храна. Вечеръ се подслоняваха въ нѣкой по-закжтанъ кжтъ, накладдаха силенъ огънь, изпичаха своя ловъ и безъ покривка спѣха край огъня. Тѣй тѣ стигнаха въ Санъ-Хулианъ и разказаха Магелану за постигналото ги нещастие.

Патагонци. Презъ XVI в. тѣ съставяли главната часть отъ населението въ южния край на американския материкъ.

Близу два месеца Хуанъ Серано и неговитѣ моряци прекараха при тѣхния разбитъ корабъ. Презъ това време тѣ успѣха да прибератъ почти всичко, което морскитѣ вълни бѣха отнесли отъ кораба и после изхвърлили на брѣга. Всичко това бѣ пренесено на ржце въ Санъ-Хулианъ и прибрано въ корабитѣ.

Както въ Бразилия, тѣй и тукъ, моряцитѣ завързаха размѣнна търговия съ туземцитѣ и посещаваха тѣхното селище. На Магелана правѣха впечатление голѣмитѣ крака на туземцитѣ, и той ги нарече *патагонци*,